

LBRIS | We know
Tatiana Mărgescu books

Țalmeș-balmeș

(amestec, îngrămădeală, neorânduială)

EDITURA VREMEA
BUCUREȘTI
2023

CUPRINS

Cuvânt-înainte.....	5
Vechi proverbe, zicale, cimilituri românești.....	7
O mică poveste actuală.....	8
Ambra	10
Ce-aș mai vrea să fiu iar babă (Baba)!	12
Bia.....	15
Cadetul	17
Călătorii	19
Chilipiruri.....	21
Din vremuri imemorabile	23
Mari actori.....	26
O tempora, o mores	27
Laleaua albă	29
Ucu	31
Secvențe de Paști	33
P.P.C.	36
Luna septembrie a anului 2022	38
Latrinarul și fiica sa.....	41
Multe schimbări, dar <i>mirosul</i> nu mai este.....	43
Insula Saint-Michel	45
Din alte vremuri	47
Cadoul lui Moș Crăciun.....	51
Moda vestimentară	53
Vise.....	57
Din „lumea celor care nu cuvântă”. Păianjenii.....	59
Cercul s-a închis	61
Îmi mai îngăduiți niște „paseisme”?	64
Alter ego	67
Sportivii secolului trecut.....	69
Oameni ce au iubit locurile natale	71

Croitoreasă de cartier	73
Un adevărat regal.....	76
Viciile tinereții.....	77
„Ielele” lui Taica Moise.....	79
Chirurgie estetică	81
Amintiri rătăcite din îndepărtata mea copilărie	83
Prima universitate din Evul Mediu.....	91
Cum l-am cunoscut pe bătrânul medic Ioan Mărgescu	92

VECHI PROVERBE, ZICALE, CIMILITURI ROMÂNEȘTI

– „Dacă numeri foile din plăcintă, n-o mai mănânci.”

– „Șoarecii joacă pe masă, când pisica nu-i acasă.”

– „Tatei brânza nu-i plăcea – ustura, că nu era.”

– „Dacă fugi după doi iepuri, nu prinzi niciunul.”

– „Cum e turcul și pistolul.”

– „Bună ziua ți-am dat, belea mi-am căpătat.”

– „Ce-i în gușă, și-n căpușă.”

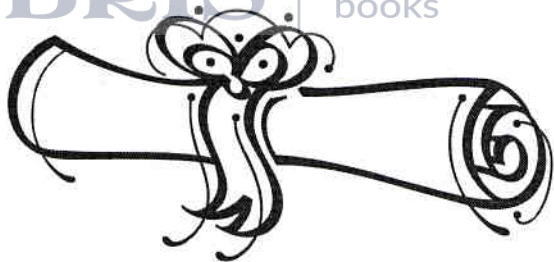
– „Capul plecat, sabia nu-l taie.”

– „De dai, n-ai.”

– „Unde dai și unde crapă.”

– „La omul sărac, nici boii nu trag.”

Expresii rare: „de chichi-fason”, „nostimă”.

O MICĂ POVESTE ACTUALĂ

Y a fost colega mea de facultate, cu cinci-șase ani mai în vârstă decât colegii ei de an, apucase și să termine liceul în anul 1946. Între timp, se căsătorise și dăduse naștere unui băiețel adorabil, care la rândul său, căsătorindu-se, a devenit tatăl unei tot atât de adorabile fetițe.

Fără a fi cu adevărat prietene, am ținut legătura cu Y. L-am cunoscut și pe băiețel, respectiv și pe fiica lui, când *erau mici*, dragălași și nevinovați.

Nepoțica fostei mele colege de facultate, pe care, repet, am cunoscut-o din preșcolară, mă ținea minte.

Luna trecută, ne-am întâlnit cu totul întâmplător în Piața Floreasca. Plăcere de ambele părți. Mi-a părut bine că m-a recunoscut.

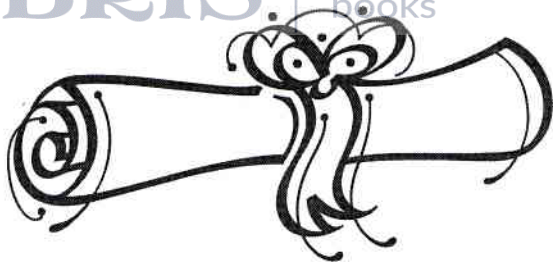
Aveam în fața ochilor o doamnă tânără, drăguță, frumos și modern îmbrăcată.

– Doamnă Tatiana! Ce mă bucur că v-am întâlnit! După cum probabil știți, bunica a decedat, tata

LIBRIS | We know books
a îmbătrânit, dacă o să aveți nevoie de... Doamne ferește! Mă găsiți la spitalul...! Notați numărul meu de mobil, am însă o mare rugămintă la dumneavoastră, să-mi dați un telefon în prealabil! Și să-mi spuneți doar atât: – „Doamnă doctor, pot să vin la dumneavoastră?”.

Așadar, eram pentru ea „doamna Tatiana”, iar eu trebuia s-o apelez cu „Doamna Doctor”, nu cu prenumele pe care i-l cunoșteam. Am crezut că nu aud bine, dar a repetat invitația în același mod.

Poate datorită vârstei mele am avut o halucinație auditivă?

AMBRA

La subsolul unei clădiri de pe Calea Rahovei din București, unde în anii '50 ai secolului XX funcționa Liceul de fete numărul 6 (fost Domnița Ileana), se găsea laboratorul de Științe Naturale. Încăperea era plină de planșe colorate, capete de pisici și reptile aflate în recipiente de sticlă, umplute cu alcool și alte mostre de studiu.

Deși mi-a plăcut materia predată de doamna profesoară Apostol, peste ani, am reținut un amănunt: din ce se obținea cel mai scump parfum din lume, anume ambra. Licoarea cu miros puternic de mosc era extrasă din excremente de cașalot.

Informația mi-a folosit peste circa 15 ani de la terminarea liceului, respectiv a facultății, când un tânăr savant biolog și chimist a dorit să îmi testeze cunoștințele. Parcă-i aud vocea la telefon: „Cunoașteți cumva din ce se obține parfumul de ambră?”. I-am dat răspunsul „pe loc”, ceea ce a condus la concluzia lui (considerată de mine ca

pedantă și necuviincioasă): „Pe lângă farmec fizic și inteligență, sunteți și instruită!”

Nu pot suferi parfumul de mosc!

X

În schimb, o iubesc pe „vecina” mea Ambra, o cățelușă de rasă Shih Tzu, de talie mică, cu ochi superbi, expresivi, blăniță bogată, iubitoare, inteligentă, curajoasă.

Rasa din care provine este veche (din China), „câine regal”. Unde mai pui că s-a născut în Italia, la Roma, și este Contesă de...

Zilele când nu o zăresc pe stradă la plimbare, în lesă, le consider triste pentru mine.

CE-AȘ MAI VREA SĂ FIU IAR BABĂ (BABA)!

Să fi trecut ani buni de când am auzit, în spatele meu, doi tineri bărbați comentându-mă. Am reținut o frază a unuia dintre ei: „Ce-aș mai *aranja-o* pe BABA asta!”.

BABĂ poate fi și o tânără de 35 de ani, pentru cineva de 18 ani...

După o vreme, nu prea îndelungată (ani), mai tristă a fost remarca unei MĂMICI, spusă odorului ei de circa șase ani: „Vezi să n-o calci pe MAMAIE!” (pe mine).

Pe o babă poți s-o admiri, s-o imiți în vestimentație, ținută..., dar pe o MAMAIE, ba!

Când ajungi la o vârstă înaintată, observi că femeile de circa 50-60 de ani îți zic: „Sărut mâna!”, iar partea masculină „*Bună* dimineața, ziua sau seara!”.

Mulți se fac că nu te cunosc sau nu te-au văzut.

Dacă te uiți pe unde calci pe macadamul vălurit, cu crăpături adânci mai ales în jurul rădăcinilor

copacilor bătrâni, și se reproșează: „te-ai făcut că nu mă vezi...”.

Atenție mărită la trotinetele electrice ce trec pe lângă tine, pe trotuare sau pe carosabil. Nu mai vorbesc de biciclete care duc la client comenzile...

Observi că persoanele ajunse la senectute vor să vorbească, dar nu să te asculte.

Mărturisesc că INVIDIA, acel sentiment urât, mă încearcă de multe ori față de persoanele feminine vârstnice cu dureri mari de oase, reumatice, dar care, purtând pantofi *cu toc*, pleacă în excursii sau la rude în țară sau în străinătate, merg la spectacole, expoziții, întorcându-se singure, când ziua este scurtă, iar noaptea lungă... Eu nu îndrăznesc nici în cursul „lungului drum al zilei către noapte” (parafrazându-l pe dramaturgul american Eugene O'Neill).

În alt registru, cu jenă și neputință față de *scrisul meu urât* (deși am avut ca obiect de studiu *caligrafia*) – scris care, pe măsura trecerii anilor, a devenit ilizibil, încât de multe ori nu-l pot descifra nici eu, darmită altă persoană. „Nu poți să scrii, apelează la laptopul tău”, mi se spune...

Ce te faci dacă „însemnările” sunt făcute cu pixul, cu ani în urmă?

Să nu uităm că în BIBLIE scrie: „Viața omului este de 70 de ani. Cei în putere ajung la 80 de ani, iar ce este *peste* devine osteneală și durere” (Psalmul 89).

Rolul hainelor nu este să îmbrace trupul, ci să-l ascundă.

După o vârstă, nu te mai recunoști, de parcă un moșneag sau o babă s-au strecurat în hainele tale și te dau afară din ele.

După 60 de ani, ocupi loc prea mult în schemă.

X

Editorialista americană, câștigătoare a premiului Pulitzer, pe numele ei Regina Brett, printre lecțiile ei de viață, afirma:

„Sunt din cei 7% care ajung la 90 de ani.

Indiferent cum te simți, îmbracă-te frumos...
aprinde luminile!

Nu păstra hainele pentru ocazii speciale! Astăzi este o zi specială!”